

ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԳԵՆԴԵՐԱՅԻՆ ԲՈՒՆՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԾՐԱԳԻՐ

I. ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

1. Ընդդեմ գենդերային բռնության ազգային ծրագիրը (այսուհետ՝ Ծրագիր) սահմանում է գենդերային բռնության դեմ պայքարի պետական քաղաքականության առաջնահերթ ուղղություններն ու ընդհանուր ռազմավարությունը և ուղղված է հասարակական կյանքի բոլոր ոլորտներում գենդերային բռնության երևույթի կանխարգելմանը:

2. Ծրագիրը հիմնված է Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության և օրենքների համապատասխան դրույթների վրա և նպատակաուղղված է «Կանանց նկատմամբ խտրականության բոլոր ձևերի վերացման մասին» ՄԱԿ-ի կոնվենցիայի, Պեկինի 4-րդ Համաշխարհային համաժողովի /1995թ./ հանձնարարականների, Եվրախորհրդի Կանանց և տղամարդկանց իրավահավասարության հանձնաժողովի փաստաթղթերի, ՄԱԿ-ի Հազարամյակի հռչակագրի պահանջների և Հայաստանի Հանրապետության միջազգային այլ փաստաթղթերով ստանձնած պարտավորությունների կատարմանը:

3. Բռնությունը համընդհանուր խնդիր է, որի դեմ պայքարը կարևորվում է աշխարհի առաջատար ուժերի, գրեթե բոլոր միջազգային կազմակերպությունների և ողջ հանրության կողմից: Միջազգային նորմերով բռնությունը գնահատվում է որպես մարդու հիմնական իրավունքների և ազատությունների խախտում և համարվում է անհանդուրժելի երևույթ քաղաքակիրթ հասարակության համար:

4. Բռնության ամենատարածված դրսևորումներից է գենդերային բռնությունը: Թեև այսօր չկա գենդերային բռնության մեկ համընդհանուր սահմանում, այնուամենայնիվ, այն կարելի է բնութագրել որպես սեռով պայմանավորված ֆիզիկական, սեռական, հոգեբանական և տնտեսական բնույթի որևէ բռնության կիրառում և համարվում է մարդու իրավունքների ոտնահարման ձևերից մեկը, քանի որ այն խախտում է մարդու իրավունքներն ու հիմնական ազատությունները: Գենդերային բռնության՝ որպես կանանց և տղամարդկանց իրավունքների խախտման միջազգային ճանաչումը բավական նոր երևույթ է: Նախկինում այս հիմնախնդրի բացակայությունը մարդու իրավունքների քննարկումներից ու իրավական փաստաթղթերից բացատրվում էր նրանով, որ կանանց դեմ ուղղված բռնի գործողությունները մեծ մասամբ մասնավոր բնույթ ունեն: Համարվում էր, որ դժվար է որոշել պետության պատասխանատվության աստիճանը, օրինակ, ամուսնու կամ զուգընկերոջ կողմից կատարված գործողություններում: Սակայն միջազգային իրավունքի հետագա զարգացումները ցույց տվեցին, որ եթե նույնիսկ գործողությունը կատարվում է մասնավոր անձի կողմից, միևնույն է, պետությունը պարտավոր է համապատասխան օրենսդրական կամ այլ միջոցներով ապահովել և պաշտպանել տուժող կողմի իրավունքները:

5. Գենդերային բռնության ենթարկված գոհերի ճնշող մեծամասնությունը կանայք և երեխաներ են: Դա պայմանավորված է կանանց և տղամարդկանց իրավունքների և հնարավորությունների առկա անհավասարությամբ և հանդիսանում է սոցիալական այն կարևոր լծակներից մեկը, որի միջոցով կնոջը ստիպում են ենթակայական դիրք գրավել տնտեսական, քաղաքական և հասարակական կյանքում: Այն խախտում է իրավահավասարության և մարդկային

արժանապատվության ու հարգանքի սկզբունքները, խոչընդոտում հասարակության սոցիալական առաջընթացին և զարգացմանը, ընտանիքի բարգավաճմանը և արժեքների պահպանմանը, ինչպես նաև սահմանափակում է կանանց ներուժի լիարժեք դրսևորմանը կյանքի տարբեր ոլորտներում: Դրանից տուժում է ոչ միայն կինը, այլ նաև ընտանիքը, հասարակությունը և ի վերջո պետությունը: Այդ իսկ պատճառով Մարդու իրավունքների պաշտպանության բոլոր միջոցառումներում առանձնահատուկ ուշադրության է արժանանում կանանց իրավունքների պաշտպանությունը: Խնդրի կարգավորման նպատակով առավել կարևոր լուծումներ են առաջարկվել Մարդու իրավունքների համաշխարհային համաժողովում (Վիեննա 1993թ.), ՄԱԿ-ի Գլխավոր ասամբլեայի կողմից ընդունված «Կանանց նկատմամբ բռնության արմատահանման մասին» Հռչակագրում (1993թ.), Կանանց 4-րդ Համաշխարհային համաժողովում (Պեկին 1995թ.), ՄԱԿ-ի «Հանցագործության կանխարգելման և իրավախախտողների հետ վարվելու» Համաժողովում (Կահիրե 1995թ.), «Կանանց նկատմամբ խտրականության բոլոր ձևերի վերացման մասին» ՄԱԿ-ի կոնվենցիայում (1979թ.), ՄԱԿ-ի Անվտանգության խորհրդի 1325 բանաձևում (2000թ.), ԵԽ Նախարարների կոմիտեի Թիվ (2002)5 հանձնարարականում և այլ միջազգային փաստաթղթերում:

6. Վերոհիշյալ փաստաթղթերում գենդերային բռնությունը բնութագրվում է որպես սեռով պայմանավորված ցանկացած գործողություն, որը հանգեցնում է ֆիզիկական, սեռական կամ հոգեկան ցավի կամ տառապանքի, այդ թվում նաև՝ նման գործողությունների սպառնալիքը, հարկադրանքը կամ ազատության կամայական սահմանափակումը, անկախ նրանից, թե այն տեղի է ունենում հրապարակայնորեն թե մասնավոր կյանքում:

7. Գենդերային բռնությունը կարող է տարատեսակ ձևեր ունենալ՝ սկսած զգացմունքների վիրավորանքից մինչև արժանապատվության ոչնչացումը: Այն ներառում է.

1) ընտանիքում տեղի ունեցող ֆիզիկական, սեռական և հոգեբանական բռնություն, այդ թվում՝ ծեծ, աղջիկ-երեխաների նկատմամբ սեռական ոտնձգություն, օժիտի հետ կապված բռնություն, ամուսնու կողմից բռնաբարություն, կանանց սեռական օրգանների խեղում և կանանց համար վնասակար այլ ավանդապաշտական գործողություններ, ոչ-ամուսնական բռնություն և շահագործման հետ կապված բռնություն,

2) հասարակությունում տեղի ունեցող ֆիզիկական, սեռական և հոգեբանական բռնություն, այդ թվում՝ բռնաբարություն, սեռական շահագործում, սեռական ոտնձգություններ և ճնշման գործադրում աշխատավայրում, ուսումնական հաստատություններում և այլ վայրերում, կանանց թրաֆիքինգ և հարկադրված մարմնավաճառություն,

3) պետության կողմից իրականացվող կամ հանդուրժվող ֆիզիկական, սեռական, տնտեսական և հոգեբանական բռնություն՝ որտեղ էլ որ այն տեղի ունենա:

8. Գենդերային բռնության ձևերին է վերագրվում նաև կանանց իրավունքների ոտնահարումը զինված հակամարտության գոտիներում (սպանություն, պարբերական բռնաբարություններ, սեռական շահագործում, հարկադիր հղիություն): Նույն շարքին են դասվում նաև հարկադիր ստերջացումը, հղիության պարտադրված ընդհատումը, հակաբեղմնավորիչ միջոցների ստիպողական գործածումը, իգական սեռի նորածինների սպանությունը և պտղի սեռով պայմանավորված հղիության ընդհատումը:

9. Այսպիսով, գենդերային բռնությունը կարող է խոչընդոտել կայուն զարգացմանն ուղղված նույնիսկ ամենավճռական քայլերը և արգելակել ժողովրդավարական արժեքներ

որդեգրած առողջ և բարգավաճող հասարակության առաջընթացը մարդու իրավունքների, այդ թվում կանանց իրավունքների հարգման և պաշտպանության ուղիով: Այդ իսկ պատճառով ավելի ու ավելի մեծ թվով երկրներ, ազգային մակարդակում, կատարում են կանանց պաշտպանելու իրենց պարտավորությունները՝ ազգային ծրագրերի ստեղծման, իրավական դաշտի կատարելագործման, տուժածներին մատուցվող ծառայությունների տրամադրման/որակի բարելավման, գործընկերային հարաբերությունների ուժեղացման, ինչպես նաև հիմնախնդրի լուծման գործում տղամարդկանց ու տղաներին ներգրավելու ջանքերի ընդլայնման միջոցով:

II. ՆԵՐԿԱ ԻՐԱՎԻՃԱԿԸ

10. Հայաստանում բավական ցածր է իրազեկվածությունը գենդերային բռնության և գենդերային խնդիրների մասին: Ավելին այսօրվա Հայաստանը հաճախ բնութագրվում է որպես գենդերային կարծրատիպերով խորապես արմատավորված պահպանողական հասարակություն, որտեղ առկա են քողարկված խտրականությունը կանանց հանդեպ, ինչպես նաև ընդհանուր հանդուրժողականությունը գենդերային բռնության զանազան դրսևորումների նկատմամբ:

11. 2000 թվականից ի վեր Հայաստանում ներընտանեկան բռնության տարածվածությունը գնահատելու նպատակով միջազգային և տեղական կազմակերպությունների կողմից կատարվել են մի շարք ուսումնասիրություններ: 2006թ. ՄԱԿ-ի բնակչության հիմնադրամի կողմից իրականացվել է «Ընտանիքը որպես ինստիտուտ», 2007թ. Թուրքիանյան հասարակական հետազոտությունների կենտրոնի կողմից՝ «Կանանց նկատմամբ ընտանեկան բռնությունն ու ճնշումը Հայաստանում», 2008թ. Միջազգային համաներում կազմակերպության կողմից՝ «Լռությունը պատվաբեր չէ», հետազոտությունները, որոնք հաստատել են, որ այս երևույթը գենդերային բռնության առավել տարածված դրսևորումներից է Հայաստանում: Մասնավորապես, Թուրքիանյան հասարակական հետազոտությունների կենտրոնի հարցման արդյունքների զեկույցում նշվում է, որ, թեև ստացված տվյալները փոքր-ինչ տարբերվում են 2000-ի թվերից, սակայն իրադրությունը շարունակում է մտահոգիչ մնալ, քանի որ հարցված կանանց շուրջ 60%-ը նշում է Հայաստանում ներընտանեկան բռնության տարածվածության մասին:

12. 2008-2009թթ. ՄԱԿ-ի բնակչության հիմնադրամի աջակցությամբ Հայաստանի Հանրապետության ազգային վիճակագրական ծառայությունն իրականացրել է Հայաստանում կանանց հանդեպ ներընտանեկան բռնության վերաբերյալ համապետական առաջին հարցումը: Պաշտոնական վիճակագրությունը փաստում է, որ «իրենց կյանքի ընթացքում երբևէ զուգընկեր ունեցած հարցման ենթարկված կանանց 61.0%-ը ենթարկվել է վերահսկողական վարքի, 25.0%-ը ենթարկվել է հոգեբանական բռնության, 8.9%-ը ենթարկվել է ֆիզիկական բռնության, 3.3%-ը ենթարկվել է սեռական բռնության, իսկ 9.5%-ը ենթարկվել է ֆիզիկական և սեռական բռնության:

13. Հայաստանի Հանրապետության Կառավարությունը, հաստատելով իր կողմնակցությունը գենդերային բռնության երևույթի կանխարգելման և վերացման քաղաքականությանը, այն համարելով մարդու իրավունքների ամենակոպիտ խախտումներից մեկը, ձեռնարկել է մի շարք քայլեր:

14. Անկախացումից հետո ընդունված առաջին ռազմավարական ծրագրը, որը նախանշեց կանանց նկատմամբ պետական քաղաքականության հիմնական ուղղությունները Հայաստանի Հանրապետության կառավարության 1998-2000 թվականներին կանանց վիճակի բարելավման և հասարակության մեջ նրանց դերի բարձրացման ազգային ծրագիրն էր, որին հաջորդեց 2004-2010թթ. ազգային ծրագիրը: Այս երկու փաստաթղթերը նպատակաուղղված էին Հայաստանի Հանրապետությունում կանանց իրավունքների և հիմնական ազատությունների, պետական կառավարման մարմիններում կանանց մասնակցության երաշխիքների ապահովմանը, մայրության ու մանկական առողջության պահպանմանը: Այս ռազմավարական ծրագրերում հանրապետությունում կանանց նկատմամբ բռնության երևույթի վերացման խնդիրը ներկայացված էր առանձին գլուխներով, որտեղ տրված են օրենսդրության բարեփոխման, համապատասխան աջակցության և կանխարգելման մեխանիզմների ներդրման հարցերը:

15. Վերոհիշյալ ծրագրերի շրջանակներում այս տարիների ընթացքում իրականացվել են մի շարք միջոցառումներ.

1) ուսումնասիրվել է խնդրի լուծման ուղղությամբ այլ երկրների հաջողված փորձը, գենդերային բռնությունը կանխարգելող Հայաստանի Հանրապետության միջազգային փաստաթղթերը՝ ՀՀ օրենսդրությունը միջազգային նորմերին համապատասխանեցնելու նպատակով,

2) 2005 թվականին ընդունվել է «Սոցիալական աջակցության մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքը, որում սահմանված են «բռնություն» հասկացությունը և պետության կողմից կյանքի դժվարին իրավիճակում հայտնված անձանց տրամադրվող սոցիալական աջակցության ձևերը,

3) կազմակերպվել են բռնության ենթարկված կանանց հետ աշխատող սոցիալական աշխատողների, առողջապահական, կրթական համակարգի մասնագետների և իրավապահ մարմինների վերապատրաստման և ուսուցման համալիր դասընթացներ,

4) ամեն տարի ՄԱԿ-ի կառույցների, միջազգային այլ կազմակերպությունների աջակցությամբ, ՀԿ-ների և պետական կառույցների մասնակցությամբ կազմակերպվում է «Ակտիվության 16-օրյակ ընդդեմ գենդերային բռնության» քարոզարշավը,

5) 2006 թվականին Հայաստանի Հանրապետության Կառավարությունը միանալով Եվրոպայի խորհրդի նախարարների կոմիտեի կողմից ընդունված գենդերային բռնության դեմ պայքարի քարոզարշավի անցկացման մասին փաստաթղթին, 2008թ. Հայաստանի Հանրապետության աշխատանքի և սոցիալական հարցերի նախարարության նախաձեռնությամբ կազմակերպվել է «Վերջ բռնությանը կանանց նկատմամբ» կարգախոսով քարոզարշավը, որի շրջանակներում նախարարությունը մշակել և իրականացրել է միջոցառումների ծրագիր. կլոր սեղանների անցկացում Հայաստանի Հանրապետության բոլոր մարզերում, հանդիպումներ քաղաքական հասարակության և շահագրգիռ միջազգային կազմակերպությունների հետ, հրատարակությունների և գրքույկների տարածում, տեղեկատվության տեղադրում ինտերնետում: Ծրագրի շրջանակներում իրականացվել է նաև կարիքների գնահատում, վիճակագրական տվյալների հավաքում և իրավիճակի գնահատում, որի արդյունքները ամփոփվել են 2008թ. մայիսին անցկացված խորհրդաժողովում:

6) 2008թ. Հայաստանի Հանրապետության աշխատանքի և սոցիալական հարցերի նախարարության կանոնադրությունում ամրագրվել են բռնության ենթարկված անձանց սոցիալական պաշտպանությանը և երևույթի կանխարգելմանը վերաբերվող գործառնություններ:

16. Բացի այդ.

1) Հայաստանի Հանրապետության Կառավարության 2008-2012թթ. գործունեության ծրագրում ներառվել են բռնության երևույթի կանխարգելմանը և բռնության ենթարկված անձանց և նրանց ընտանիքի անդամներին տրամադրվող աջակցության հարցերը:

2) Հայաստանի Հանրապետության Կառավարության 2010 թվականի փետրվարի 11-ի նիստում հավանության է արժանացել «Գենդերային քաղաքականության հայեցակարգը», որի գերակա ուղղություններից մեկն է սեռի հատկանիշով բռնության և մարդկանց շահագործման (թրաֆիքինգի) կանխարգելումը:

3) Հայաստանի Հանրապետության վարչապետի 2010 թ. մարտի 30 -ի N 213 - Ա որոշմամբ ստեղծվել է գենդերային բռնության դեմ պայքարի միջգերատեսչական հանձնաժողով, որի նպատակն է հանրապետությունում գենդերային բռնության կանխարգելմանն ուղղված միջոցառումների իրականացման արդյունավետության բարձրացումը, տեղեկատվության հավաքագրման և փոխանակման մեխանիզմների մշակումը, ինչպես նաև «Ընդդեմ գենդերային բռնության» ազգային ծրագրի մշակումը:

17. Այս տարիների ընթացքում, միջազգային կազմակերպությունների աջակցությամբ, բռնության կանխարգելման և զոհերի պաշտպանությանն ուղղված աշխատանքներ են իրականացրել նաև հասարակական կազմակերպությունները: Երևանում, Մարտունիում, Գյումրիում, Եղեգնաձորում իրականացվել են բռնության զոհերի պաշտպանության ծրագրեր, գործել են թեժ գծեր, վստահության հեռախոսներ, ստեղծվել են ապաստարաններ, տրամադրվել են բժշկական, իրավաբանական և սոցիալական խորհրդատվություններ, աշխատել են ճգնաժամային կենտրոններ («Հույս», «Ընտանեկան կենտրոն», «Մոր և մանկան կենտրոն»), իրականացվել են տեղեկատվական, վերլուծական և կրթական ծրագրեր:

18. Չնայած ձեռնարկված քայլերի՝ գենդերային բռնության հիմնախնդիրը երկրի համար դեռևս մնում է արդիական: Հայաստանի աշխարհաքաղաքական և սոցիալ-տնտեսական իրավիճակը, գործազրկությունը, անօրինական միգրացիան, կանանց սոցիալ-տնտեսական կախվածությունը ընտանիքում, չլուծված կենցաղային հիմնախնդիրները, ինչպես նաև պետական կառույցների և քաղաքացիական հասարակության չհամակարգված գործողություններն ու անկատար իրավական դաշտը հանգեցնում են գենդերային բռնության աճի:

19. Գենդերային բռնության խնդիրը անհրաժեշտ է դիտարկել որպես համալիր սոցիալական խնդիր և ըստ այդմ ձեռնարկել համապատասխան միջոցառումներ ոչ միայն դրա հետևանքների վերացման, այլ նաև երևույթի կանխարգելման համար: Դրանք պետք է ուղղված լինեն ընտանիքի յուրաքանչյուր անդամի կյանքի ապահովության, ազատության և արժանապատվության պահպանման իրավունքի ապահովմանը:

III. ԱՌԿԱ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ

20. Հայաստանի Հանրապետությունում գենդերային բռնության դեմ պայքարը խոչընդոտող հիմնախնդիրներն են.

1) հասարակության կողմից հասարակական կյանքի բոլոր ոլորտների, հասարակության բարոյական և արժեքային կողմնորոշումների վրա գենդերային բռնության երևույթի ազդեցության թերագնահատումը,

2) գենդերային բռնության վերաբերյալ իրազեկվածության ցածր մակարդակը,

3) գենդերային բռնության երևույթին վերաբերող վիճակագրության հավաքագրման համակարգի անկատար լինելը,

4) գենդերային բռնության կանխարգելմանն ուղղված օրենսդրության և առկա նորմատիվ-իրավական ակտերի իրականացման մշտադիտարկման մեխանիզմների բացակայությունը,

5) գենդերային բռնության բոլոր տեսակներից անձի պաշտպանության իրավական, քաղաքական, վարչական և մշակութային բնույթի կանխարգելման/նախագոյազակման գործողությունների ոչ բավարար լինելը,

6) գենդերային բռնության զոհերի պաշտպանության իրականացման իրավական գործիքների անբավարար կիրառումը,

7) գենդերային բռնության զոհերի, ինչպես նաև բռնություն կատարած անձանց վերականգնման պետական ծրագրերի բացակայությունը:

IV. ԾՐԱԳՐԻ ՆՊԱՏԱԿԸ ԵՎ ԽՆԴԻՐՆԵՐԸ

21. Ծրագրի նպատակն է նպաստել գենդերային բռնության կրճատմանը Հայաստանի Հանրապետությունում:

22. Հանրապետությունում գենդերային բռնության կրճատմանն ուղղված պետական քաղաքականության հիմնական ուղղություններն են.

- 1) գենդերային բռնության կանխարգելումը,
- 2) գենդերային բռնության ենթարկված անձանց պաշտպանությունը,
- 3) գենդերային բռնություն կիրառողների հետապնդումը:

Ծրագրի խնդիրները

22. Գենդերային բռնության կանխարգելման խնդիրներն են.

1) **գենդերային բռնության դեմ պայքարի վերաբերյալ ՄԱԿ-ի «Կանանց նկատմամբ խտրականության բոլոր ձևերի վերացման մասին» կոնվենցիայի, Պեկինի համաժողովի հիմնական հանձնարարականների, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության կողմից վավերացված միջազգային այլ փաստաթղթերով ստանձնած պարտավորությունների կատարումը,**

2) գենդերային բռնության վերաբերյալ տեղեկատվության կառավարման համակարգի, այդ թվում՝ գերատեսչական վիճակագրության և ուսումնասիրությունների միջոցով բռնության ենթարկված անձանց մասին տարբեր աղբյուրներից տեղեկատվության հավաքագրման մեխանիզմի ներդրումը,

3) գենդերային բռնության, սեռական ազատության և անձեռնմխելիության դեմ հանցագործությունների, այդ թվում՝ աշխատավայրում սեռական ոտնձգությունների և այլ չարաշահումների և շահագործման երևույթների ու դրանց տարածվածության, դրանց կանխարգելման, բռնության վերաբերյալ օրենսդրության, բռնություն կիրառողների նկատմամբ կիրառվող պատասխանատվության և պատժամիջոցների, զոհերին աջակցության միջոցների՝ իրավական խորհրդատվության, բուժօգնություն և հոգեբանական աջակցության տրամադրման ընթացակարգերի վերաբերյալ հասարակության իրազեկության բարձրացումը,

4) գենդերային բռնությանը նպաստող կարծրատիպերի փոխակերպումը, բռնության երևույթի հանդեպ անհանդուրժողականության միջավայրի ձևավորումը,

5) գենդերային բռնության վերաբերյալ գիտելիքների դասավանդման համար ծրագրային և ուսումնամեթոդական հիմքի ստեղծումը,

6) գենդերային բռնության վերաբերյալ թեմայի ներառումը մանկավարժական կադրերի վերապատրաստման դասընթացներում և ծնողական կրթություն համակարգում,

23. Գենդերային բռնությանն ենթարկված անձանց պաշտպանության խնդիրներն են.

1) գենդերային բռնության ենթարկված անձանց իրավական պաշտպանության համակարգի կատարելագործումը,

2) գենդերային բռնության զոհերի և խոցելի խմբերի ներկայացուցիչների իրազեկության ընդլայնումը, այդ թվում՝ նրանց տրամադրվող աջակցության վերաբերյալ,

3) գենդերային բռնության զոհերին տրամադրվող սոցիալական, բժշկական և իրավական աջակցության և ծառայությունների շրջանակի ընդլայնումը և դրանց որակի շարունակական բարձրացումը,

4) գենդերային բռնության կանխարգելման համար պատասխանատու մարմինների, զոհերին աջակցություն տրամադրող և ծառայություններ մատուցող հաստատությունների մասնագիտական աշխատակազմերի շարունակական կարողությունների զարգացումը,

24. գենդերային բռնություն կիրառողների հետապնդման խնդիրներն են.

- 1) բռնություն գործադրած անձանց հետապնդման արդյունավետության բարձրացումը,
- 2) բռնություն գործադրած անձանց սոցիալ-հոգեբանական վերականգնումն ու վերադաստիարակումը:

V. ԱԿՆԿԱԼՎՈՂ ԱՐԴՅՈՒՆՔՆԵՐԸ

25. Ծրագրի ակնկալվող արդյունքներն են՝

- 1) գենդերային բռնության կանխարգելմանն ուղղված բարեփոխված օրենսդրություն,
- 2) պետական քաղաքականության մեջ ներդրված գենդերային բռնության կանխարգելմանն ուղղված մոտեցումներ,
- 3) շահագրգիռ մարմինների սահմանված գործառույթներ և համագործակցության մեխանիզմներ,
- 4) գենդերային բռնության երևույթն արտացոլող պետական վիճակագրություն և տեղեկատվության հավաքագրման ընթացակարգեր,
- 5) գենդերային բռնության երևույթը բնութագրող միասնական ցուցանիշների և մոնիտորինգի մեխանիզմներ,
- 6) գենդերային բռնության ենթարկված անձանց աջակցության տրամադրման սահմանված մեխանիզմներ,
- 7) կրթական համակարգում ներդրված գենդերային բռնության կանխարգելմանն ուղղված մոտեցումներ,
- 8) սոցիալական, առողջապահական, կրթական և ոստիկանության համակարգի վերապատրաստված մասնագետներ,
- 9) գենդերային բռնության երևույթի նկատմամբ հասարակական գիտակցության փոփոխություն: